

## ***De beslissing***



# ***De beslissing***

*door*

***Rein Adriaensen***



## Eerder verschenen boeken:

Het amulet van Siallagan	isbn:978-90-5974-265-9
Het goud voor de keizer	isbn:978-94-6206-348-8
Tranen om te overleven	isbn:978-38-5438-937-8
Het geheim van de zwarte pagode	isbn:978-94-1002-431-8
Dan ga ik even weg	isbn:978-94-0211-972-5
De Murphy symfonie	isbn:978-94-0213-060-7
Maarten	isbn:978-94-0213-784-2
Stuurloos	isbn:978-94-0214-938-8
De vlucht	isbn:978-94-0215-105-3
Verscholen vrienden	isbn:978-94-0215-760-4
Verwisseling	isbn:978-94-0216-969-0
Gedichten om bij stil te staan.	isbn:978-94-0218-660-4

Schrijver: Rein Adriaensen

Cover: Rein Adriaensen

Isbn: 9789402141566

Eindhoven 2020

Dank aan mijn vrouw Ella, die ondanks haar eigen problemen mij de tijd gaf dit boek te schrijven.





Toen Lia de vrouw van Nico vage klachten kreeg, wist hij na enige tijd haar over te halen om eens naar de huisarts te gaan. Een beslissing die erg belangrijk bleek naar de toekomst gericht. Haar bloed werd afgenomen en bekeken, maar gevonden werd er niets. De klachten spierpijn, hoofdpijn en meer van dat soort dingen bleven haar last geven bij de dagelijkse dingen. Last van haar rug, daar wisten ze wel wat op. Via de pijnpoli kreeg ze injecties. Het leek te helpen maar echt? Nee, totaal niet, andere klachten deden zich voor. En de weken, maanden, gingen voorbij zonder echt resultaat. Plotseling ging het weer wat beter maar de pijnen kwamen terug. Opnieuw moest ze naar de huisarts die haar uiteindelijk door stuurde naar de internist. Wat ze ook bij haar onderzochten er kwam niets uit. Was het, het wat ze noemden het chronische vermoeidheid syndroom? Of misschien de ziekte van Lyme of Q koorts. Het werd allemaal onderzocht. Niets viel te bewijzen.

Zelfs slaap apneu werd vermoedt. Dus moest ze naar de keel neus en oorarts en, de longarts. Toen Nico met zijn vrouw bij de longarts de wachtkamer binnenstapte keken ze verbaasd naar al die mensen die met een soort schoudertas op hun beurt zaten te wachten. Na een ruime wachttijd waren ze aan de beurt en vertelde de arts dat ze een slaapttest wilde gaan doen. Dat kon gewoon thuis en ze kregen een zelfde soort tas mee zoals iedereen in de wachtkamer had. Twee weken lang moet ze voor het slapen gaan een apparaat aansluiten en een masker op zitten. Toen ze twee weken later weer de wachtkamer van de longarts binnenstapte hoorden ze bij de club want,



iedereen keek hen aan met een blik als: “Welkom bij de groep.” De tas werd ingenomen door de secretaresse en uitgelezen. De longarts zij, toen ze weer na een lange wachttijd bij hem werden geroepen, dat het wel meeviel. Maar dat hij het toch wilde proberen. Ze kregen de tas met het apparaat terug en gingen aan de slag. Wat een kabaal maakte dat ding elke keer als zij, zogenaamd niet ademde nam het apparaat het van haar over en maakte een luid zoemend geluid. Als zijn Lia sliep werd Nico wakker als zij een keer niet op tijd ademde. Elke veertien dagen moest het apparaat uitgelezen worden. En, eventueel bijgesteld. Ruim een half jaar later, was er van de vermoedheid overdag niets veranderd in haar situatie. Toen ze terug moesten komen bij de longarts stelde hij voor om te stoppen want, zoals hij al vermoedde was de apneu niet zwaar genoeg om er mee door te gaan. Het apparaat wilde Nico inleveren bij de assistente, maar die wilde het niet hebben. Ze gaf een formulier met adres waarnaar ze het zelf moesten terug sturen. Nico vond dat maar een raar idee. Ze hadden het apparaat van de longarts gekregen en nu moesten ze het zelf terug sturen. Wat, als ze het niet deden. Het leek er op dat er iets niet klopte. Tot Nico iets via via hoorde over afspraken van een arts met een leverancier. De tas stond in de weg dus dan maar op het postagentschap afgegeven.

Een bevestiging dat het aangekomen was kregen ze nooit. Een tijdje leek het weer beter te gaan, maar het kwam weer terug met nog meer moeheid. De huisarts stelde voor om naar een psycholoog te gaan maar daar wilde Lia niets van weten en zo belandde ze na een klein jaar opnieuw bij de internist. Op nieuw werd ze helemaal binnenste buiten gekeerd maar zonder resultaat. Ook de internist vroeg haar eens met een psycholoog te gaan praten. Maar opnieuw werd er door Lia negatief op gereageerd. Een andere mogelijkheid was, dat gene wat Nico al eens had voorgesteld om haar in een traject tegen chronische vermoeidheid te plaatsen.

Het duurde eindeloos. Eerst moest de huisarts, alle gegevens binnen hebben voordat zij de verwijsbrief kon schrijven. Toen er na maanden geen actie ondernomen was, maakte Nico een afspraak bij de huisarts. Men kwam tot de ontdekking dat er iets vreselijk mis was gegaan. Het stond dan allemaal wel mooi in de computer maar er was niets mee gedaan. De ellende bleef en het leek of de vermoeidheid steeds erger werd. De internist had gezegd dat hij er niets aan kon doen. Een Ergo therapeut leerde Lia hoe ze moest omgaan met haar probleem. Op tijd rust nemen en de eventuele werkzaamheden in kleine hoeveelheden doen. Zelfs de intimiteit verdween en Lia sprak met Nico af dat hij maar beter op zoek kon gaan naar een vriendin zodat hij wat adempauzes kreeg en wat leuke dingen kon ondernemen. Nico vond het maar niks en dacht: ach het waait wel over. Maar het waaide niet over de intimiteiten verdwenen helemaal.

Dus ging hij op zoek op het internet. Maar dat viel echt niet mee. Zodra hij iemand gevonden had en vertelde hoe de vork aan de steel zat, kreeg hij steevast als antwoord: "Daar begin ik niet aan." Tot dat hij een vrouw vond die hem het voordeel van de twijfel gaf. Het leek goed te gaan. Elke week ging Nico een avond naar zijn vriendin. Och het ging prima. Hij deed wat klusjes voor haar. Reparatie van apparatuur in haar huis. Zo praatte ze honderd uit en keken wat tv. Langzaam aan kwam ook de intimiteit tevoorschijn. Maar dat was ook meteen na een anderhalve maand het grote probleem aan het worden. Op een avond zei de vriendin: "Nico ik wil er mee stoppen. Ik kan het niet meer, ik vind het zo moeilijk om tussen jou en je vrouw te staan."

En zo kwam er een eind aan de relatie. Tot groot verdriet van beiden want, ze had dan wel a gezegd, maar ze was te verliefd op Nico geworden dat ze hem in haar gedachten bleef houden. Nico ging op nieuw op zoek en kreeg contact met

een vrouw, die er wel wat voor voelde. Maar, de kinderen van die vrouw gooide al vrij snel nog eigenlijk voor de eerste ontmoeting al roet in het eten. En zo hadden ze nog wel een date in een restaurant maar na een anderhalf uur praten voelde Nico toch dat het niets zou worden. Hij betaalde de koffie en nam afscheid. Hij wachtte een paar weken en begon er genoeg van te krijgen. Lia zijn vrouw, maande hem om toch maar weer te gaan zoeken. Een vrouw zo'n tien jaar jonger reageert op zijn profiel. De foto van de vrouw vond hij een beetje vreemd. Maar goed hij maakt een afspraak en stapt op een middag in de auto en gaat naar haar toe. Als hij haar vanuit de geparkeerde auto met zijn mobieltje belt is ze gewoon thuis en wacht op hem. Dan ziet hij dat er iets met haar is. Hij stelt in de hal van het huis zich voor maar dan valt het kwartje. De vrouw mankeert wat aan haar ogen.

"Tja," zegt ze even later als hij haar geholpen heeft met de koffie. "Ik heb maar weinig zicht. Kijk maar, ik heb glaucoom en ben met één oog blind en met het ander zie ik maar ongeveer twee procent." Nico schrikt. Wat moet ik ermee," denkt hij. Maar ze is heel aardig alleen wel erg afstandelijk. Na een uurtje of twee staat hij op en zegt dat hij terug gaat. "Kom je nog eens terug?" vraagt ze. Nico knikt maar beseft dat zij dat niet ziet, en vertelt haar dat hij dat zal doen. Onderweg naar huis overdenkt hij de date. En toch maakt hij nog diezelfde avond een nieuwe afspraak. Zodra hij het pad bij haar huis oploopt komt ze het huis uit. Ze pakt, nou ja probeert Nico's hand te pakken, en neemt hem aan de hand mee naar binnen. "Zullen we een stukje gaan wandelen? Er is niet zover van hier een bos met een maar mooie wandelroutes.

Ze gaan met de auto naar het begin van het bos. Parkeren de auto bij een boswachters woning annex restaurant en lopen hand in hand het smalle pad af het bos in. Onderwijl vertelt ze dat ze nog meer problemen heeft. Het wordt Nico te veel

en als hij weer thuis is en later op de avond als Lia al op bed ligt alles weer de revue laat passeren, neemt hij een beslissing die voor beiden toch niet gemakkelijk is. Hij stopt ermee.

Als hij het de volgende avond naar de vrouw mailt verwacht hij al snel een antwoord. Dat komt echter pas de volgende ochtend. De vrouw is hevig ontdaan. Een week of twee later, als hij zijn mobiel aanzet, ziet hij dat er weer een berichtje van de vrouw is. Ze vraagt of ze er nog eens over kunnen praten.

Daags na de crematie van zijn vrouw, pakt Nico van Breda een klein koffertje in met de hoogst nodige spullen om een paar dagen verdwijnen en de tijd te nemen om alles te verwerken. Niet veel later start hij de auto en keert in de kleine straat. Richting het noorden dat is de bedoeling.

Het is niet eens druk op de snelweg en zo kan hij met een gemiddelde snelheid van zo'n honderd en tien zijn weg vervolgen. Als hij een vrachtwagen dreigt in te halen, neemt hij wat gas terug en blijft er een tijdje achter hangen tot het hem verveelt en haalt dan pas in. Hij kiest voor de zuidelijke route naar Arnhem. Het doet hem goed zijn oude stad, waar hij geboren is, in te rijden. Via de Steenstraat en de Raapopseweg, rijdt hij, zich netjes aan de snelheidhoudend, naar de Geitenkamp. Even parkeert hij zijn auto op het driehoekige pleintje aan het einde van de Jagersweg. Stapt uit en loopt op zijn gemak via de Eekhoornstraat weer naar de Jagersweg. Onderweg blijft hij ter hoogte van nummer drie en dertig even staan. Een vrouw van ongeveer zijn leeftijd die in een tuintje, een tweetal huizen verder, wat aan de planten staat te rommelen ziet het aan. Dan, alsof ze iets te binnen schiet komt ze komt op Nico af en vraagt wat zijn belangstelling is.

Hij kijkt haar aan."Daar op nummer drie en dertig ben ik geboren," wijzend met zijn vinger naar het hoge huis. En

daar," hij draait zich half om, "in dat huis met dat platte dak heb ik daarna gewoond." De vrouw schudt haar hoofd.

"Hoe heet je dan?" vraagt ze een beetje schuchter. "Nico van Breda, maar ik ben er toen ik zeventien was vertrokken om in dienst te gaan."

"Van Breda? Was jij dan niet die jongen die samen met zijn zusje accordeon speelde?" Hij knikt. "Kom binnen dan maak ik koffie, en kunnen we wat praten." Hij zegt dat hij dan eerst de auto wil verplaatsen. "Waar staat die dan?" en meteen loopt ze terug richting haar huis. Nico snelt richting zijn auto en parkeert hem voor het huis van de vrouw. Pas na zeker een anderhalf uur stapt hij uitgezwaaid door de vrouw, in zijn auto en rijdt de straat uit, om vervolgens richting Apeldoorn te rijden. Bij het Motel net buiten het Arnhemse gebied zet hij zijn auto op het grote parkeer terrein en pakt zijn koffertje. Bij de receptie boekt hij een kamer voor een dag of vier. De toegewezen kamer is netjes. Hij zet de koffer naast een grote stoel en gaat naar beneden. In het restaurant neemt hij plaats bij het raam. Het is stil. Een kop koffie doet hem goed. Even was hij bij de vrouw terug in de tijd. Haar herinneren deed hij niet terwijl zij toch vertelde dat ze nog samen gespeeld hadden in de straat, al woonde ze toen op een ander nummer met haar ouders. Hij schrikt wakker als een meisje komt vragen of hij nog een kopje koffie wil. Hij knikt bevestigend.

Hij laat de kosten op de rekening van zijn kamer zetten en gaat naar boven. Doet zijn colbert uit en gaat op het bed liggen. Hij moet flink geslapen hebben want als hij wakker wordt is het buiten al donker. Opnieuw gaat hij naar beneden en bestelt wat te eten. Kijkt in de lounge naar het nieuws op de tv en gaat terug naar boven. Na een goede nachtrust en een goed ontbijt voelt hij in zijn jaszakken of hij alles bij zich heeft en stapt in zijn auto. Via de Apeldoornseweg rijdt hij richting het centrum. Parkeert zijn auto in de Akkerstraat tegenover het huis waar vroeger zijn opoe woonde en zegt

binnensmonds: "Opoe u let wel op hé?" Rustig wandelt hij via de Hommelseweg en het Velperplein de stad in.

Hij merkt dat hij, hoe gek het ook is sneller loopt. Net alsof hij ergens op tijd moet zijn.

Pas aan de Rijnkade komt hij tot bezinnen. En neemt plaats op een van de vele bankjes. Vandaar kan hij rustig de drukte bekijken van een binnenvaartcruiseboot die zijn passagiers van boord laat gaan. Als hij op zijn horloge kijkt ziet hij dat het tijd is voor iets te drinken. Hij zoekt een terrasje en neemt er plaats. Ondertussen is het najaarszonnetje zijn best aan het doen.

Als hij aan het eind van de middag terug is bij het motel informeert hij of hij een fiets kan huren. De juffrouw aan de balie vertelt hem dat ze prima fietsen hebben en, de mogelijkheid van het huren ervan. Als hij in de avond weer op zijn kamer is stelt hij zijn wekkertje af op half acht. Wil op zijn mobieltje kijken, maar doet het toch maar niet. De volgende morgen is hij vroeg wakker. Via de oude Apeldoornseweg trapt hij rustig richting Apeldoorn.

Ter hoogte van het bordje: "De Imboss." Schiet hem in gedachte dat hij eigenlijk wel weer bosbessen zou willen plukken. Wat ze vroeger elk jaar deden in het begin van september. Bij Loenen gaat hij rechtsaf het bos in. Dan ziet hij de smalle beek. Hij stapt af en gaat lopend met de fiets aan de hand verder. Wat hij denkt aan te treffen, is er natuurlijk al lang niet meer. De plek waar hij in zijn jeugd een aantal keren heeft gekampeerd. Met wat ze toen noemden: "Kinderkamp Zonneschijn." Eindeloos proberen zegeltjes te verkopen aan de familie, waarbij al snel bleek dat, omdat zij het ook niet te breed hadden niets kochten. Dus werd het leuren langs de deuren bij de mensen die het wat breder hadden.

Waarbij het meest te verkopen was als de deur werd opgedaan door een dienstmeisje met een witte schort voor.

Het is ook al zo lang geleden. Verder richting Apeldoorn trekt hem niet en dus steekt hij bij de Apeldoornseweg over en gaat aan de andere kant terug naar Arnhem.

Er is iets wat hem onrustig maakt maar hij weet niet wat. De volgende ochtend zegt hij na het ontbijt zijn kamer op en rijdt met de auto naar de Akkerstraat. Wandelt dan door het centrum en de binnenstad richting het station en stapt in de eerste de beste trein die vertrekt. In Amsterdam stapt hij uit en wandelt wat rond. Gaat dan richting de wat ze noemen de rossebuurt en hangt een tijdje op één van de bruggetjes over de railing. Kijkt naar de rondvaartboten die voorbij komen. En de mannen die langs de ramen scharrelen.

Als hij terug loopt richting het station wordt hij een aantal keren aangesproken dan wel gewenkt om even binnen te komen. Drie uur later is hij terug in Arnhem en rijdt met zijn auto terug naar huis. De deur is moeilijk te openen door een hoop reclamefoldermappen en wat briefpost. Hij schuift zijn koffertje de kamer in en pakt in de gang alles wat er op de grond ligt bij elkaar. In de keuken maakt hij een kop sterke koffie.

Zoekt daarna de briefpost tussen de kranten en reclamefolders uit en legt die op de tafel. Bijna allemaal kaarten die met de rouw te maken hebben. De kranten en de folders brengt hij naar de papierbak. Schenkt de koffie in, en pakt uit de koelkast een pakje koffiemelk. Als hij het klepje opent komt een zure geur hem tegemoet. Doet snel het klepje weer dicht en kiepert het in de pedaalemmer. Dan maar zwarte koffie.

Hij verscheurt alle enveloppen van de kaarten en legt de kaarten op elkaar. Even aarzelt hij, zal hij ze lezen? Dan doet hij het toch maar. Als hij ze allemaal bekeken heeft telt hij ze en doet ze in een grote envelop. Gaat op de bank liggen en gaat naar bed als hij wakker schrikt van iets dat hij niet thuis kan brengen

Er gaan weken en een paar maanden voorbij als hij nog eens besluit om naar Arnhem te gaan. Als hij tegenover het huis waar hij de vorige keer met die vrouw heeft gesproken zijn auto weg zet, ziet hij dat het huis leeg staat en een bord aan de gevel hangt van een makelaar. Hij stapt uit en kijkt door het raam naar binnen. Hij draait zich om en loopt terug naar zijn auto. "Heeft u interesse?" vraagt een vrouw die naar hem toe is gekomen. Hij aarzelt. "Is die vrouw die hier woonde verhuist?" Ze lacht. "Ja dat kun je wel zeggen, maar dan wel naar boven." ze wijst met een vinger naar de hemel. "Bent u hier een aantal maanden ook niet geweest?" vraagt ze. "Klopt, ik raakte toen in gesprek met haar en ze vroeg me nog eens terug te komen." De vrouw kijkt hem strak aan. Waar komt dan die belangstelling vandaan?"

Nico vertelt het zelfde, als toen tegen de vrouw die er niet meer is. "Dus u bent geboren in dat huis op 33? Daar woon ik alweer ruim twintig jaar. Maar kom binnen wat drinken, want anders had je van haar, daar boven, wel wat gehad." Ze lacht. Ze lopen samen richting het huis en ze laat hem plaats nemen in de wat vroeger de achterkamer was. Zonder erg kijkt hij naar de hoek naast het raam. Als de vrouw met koffie binnenkomt is het haar opgevallen dat zijn blik niet van die hoek afgaat. "Zie jij iets wat ik niet ziet?" vraagt ze. Nico twijfelt maar zegt dan: "Tja, u zult het misschien niet eens zo leuk vinden als ik u het vertel."

"Kom op, doe niet zo flauw." Nou daar in die hoek stond in negentienhonderd twee en veertig het kistje van mijn zusje toen ze overleden was." De vrouw schrikt. "Ik heb u gewaarschuwd," zegt hij snel. Ze gooit het meteen over een andere boeg en vraagt wie hij dan wel niet is. Hij vertelt wie hij is en dat hij daarom als hij in de buurt is altijd even gaat kijken. "Maar wie bent u dan?" Ikke, ik ben Willie, wij woonden vroeger hiernaast op 31 en zijn een paar jaar later, nadat mijn vader in het gesticht moest worden opgenomen,



hij zag allemaal beestjes, verhuist maar ik ben terug gekomen toen ik ging trouwen en kon na wat omzwervingen uiteindelijk in dit huis terug komen.” Ze loopt naar de keuken en komt met de koffiekkan terug.

“Nog een bakkie?” Hij laat weten dat hij dat wel wil en schuift zijn kopje naar haar toe. Als ze weer plaats heeft genomen vraagt ze of hij alleen is. Nico vertelt van het verlies van zijn vrouw en vraagt aan haar: “En jij?” “Och, ik ben al zeker acht jaar alleen. We hebben wel kinderen gehad maar die zijn allebei ook al van de aardbodem verdwenen. Maar kom, het is al over twaalf, eet je een sneetje mee?” Nico kan gewoon niet weigeren en dus zitten ze enige minuten later tegenover elkaar te eten.

Nadat de bordjes en kopjes zijn afgeruimd, zegt ze: “Wil je het huis nog eens bekijken? Nou dat klinkt hem als muziek in zijn oren. Via de keuken en weer de gang in gaan ze de trap op.

“Als je naar boven wilt, moet je alleen gaan want ik kom daar nooit meer. Met een paar stevige stappen met twee treden tegelijk gaat hij helemaal naar boven. De zolder en daar bij ook nog de vliering zijn nog als toen hij daar nog sliep. Er staan een aantal koffers en dozen en een grote kast. Hij gaat weer naar beneden en treft Willie bij een piepkleine badkamer.

Ze toont dan de achterslaapkamer, die totaal is ingeruimd als een soort logeerkamer. “En deze, de voorslaapkamer daar slaap ik.” Ze duwt de deur open. Een groot tweepersoons staat midden in de kamer en langs twee wanden grote linnenkasten. “s,Middags doe ik altijd een dutje zo van een uur of zo, en jij?” vraagt ze en ze doet de knoopjes van haar bloes los.

Nico kijkt verbaasd. “Kom op kom een dutje doen je moet straks nog een heel eind rijden. Ondertussen heeft ze de bloes al uit en doet de rok naar beneden.”Ikke wilde eigenlijk

weggaan,” zegt hij hikkelend. Ze doet haar panty uit en stapt in bed.

Hij weet niet goed wat te doen, want hoe kan hij nu weg? Als hij wakker wordt en op zijn horloge kijkt ziet hij dat het over drieën is. Willie zit op de stoel naast het bed en is zich aan het aankleden. “Zie je wel dat je het nodig had. En, de ontspanning deed ons allebei goed. Tjonge jonge jij kunt er wat van hoor.”

Snel stapt ook hij uit bed en kleedt zich aan.

“Nog wat drinken,voor je gaat?” Hij zegt geen nee en dus is dat voor haar het teken om alvast naar beneden te gaan en wat te drinken te maken.

Als hij beneden plaats neemt staat de koffie al op de tafel. “Nico je moet nog eens terug komen, dan gaan we ook een stukje lopen in de omgeving. Of wil jij niet nog eens bedrogen worden door de bedriegertjes.” Een half uur later doet ze de voordeur van het slot en wil hij naar de auto. Ze houdt hem tegen en kust hem. Ze duwt hem een briefje in zijn hand. “Telefoonnummer, als je belangstelling hebt om nog eens naar die hoek te kijken moet je eerst even bellen.” Hij aait haar over haar wang en loopt naar de auto. Zwaait nog eens en drukt op de claxon als hij wegrijdt.

Een paar jaar later.

De regen slaat mede door de wind met kracht tegen de ruiten. De waarschuwing in het nieuws van de vorige avond, dat de windsnelheid zou toenemen naar stormkracht en er veel regen zou vallen, deed menig mens de wenkbrauwen fronsen. Al zovele keren was het weerbericht ongeveer het zelfde, maar dan bleef de regen weg of de wind bleef bij kracht vijf of zes steken. Nooit werd er de volgende avond ook maar één woord gerept dat men het totaal bij het verkeerde beeld had. Zonder een spier te vertrekken

prevelde de weerman of vrouw haar gebed op als of het de normaalste zaak van de wereld was.

En behoorlijke bliksemflits meteen gevolgd door een donderslag deed iedereen uit bed springen. De bui moest wel vlak boven hen zijn. Toen Nico het gordijn openschoof werd hij verblind door de volgende flits. De boom die op een meter of vijf en twintig schuin voor hun huis staat word getroffen door de flits en hij ziet dat de boom in het hart geraakt is. Een oorverdovende donderslag volgt meteen na de flits en hij ziet de boom heen en weer schudden. Dan nog geen seconde later breekt de boom en valt gelukkig niet in de richting van het huis, maar gelukkig van hem af, op de rij auto,s die netjes geparkeerd stonden. Ja stonden want wat er over is , is slecht een platte sliert metaal geworden, die zichtbaar is tussen de bladeren en de takken van de boom. Een zucht van verlichting slaakt Nico als hij bedenkt dat zijn auto juist gisteren namiddag naar de garage is gebracht voor een grote onderhoudsbeurt.

Van alle kanten komen mensen tot in hun nachtgoed aan, aangerend om te zien wat er van hun auto is overgebleven. Zuchtend laat hij de boel de boel en kruipt weer in zijn bed. Na enige tijd valt hij toch in slaap. Als hij tegen half negen wakker is geworden is er van het slechte weer niets te merken. Alles is opgeruimd en het ziet er uit alsof er geen storm met schade heeft plaats gevonden.

Even denkt hij dat hij het maar gedroomd heeft. Maar dan ziet hij dat er geen auto,s meer in de straat staan. Hij neemt een douche en scheert zich. Beneden pakt hij de krant van de mat bij de voordeur. Als hij de keuken binnen loopt, denkt hij zijn vrouw aan te treffen. Maar, ja het overkomt hem heel wat keren, zijn vrouw is na een langdurig ziekbed een jaar of drie overleden . Hij kan er maar niet aan wennen. Een goede vriend heeft hem heeft voorgesteld dat hij er maar vaak tussenuit moet gaan.